

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

03 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

juducând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul, Briceac Andrei, în numele inculpaților, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018 și a sentinței Judecătoriei Chișinău sediul central din 14 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-i pe

Baraboi Dumitru Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat s. Xxxxx r-nul Xxxxx,

și

Gabura Valeria Xxxxx, născută la xxxxx, originară și domiciliată r-nul Xxxxx s. Xxxxx, str. Xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță*: 01.08.2017 - 14.11.2017

2. *instanța de apel*: 20.12.2017 - 14.02.2018

3. *instanța de recurs*: 28.05.2018-03.07.2018

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (*sediul central*) din 14 noiembrie 2017, cauza fiind judecată pe bază probelor administrate în faza de urmărire penală, au fost recunoscuți vinovați și condamnați:

Baraboi Dumitru Xxxxx, în baza art. 220 alin. (2) lit. a), c) Cod penal - 3 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei, pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Gabura Valeria Xxxxx, în baza art. 220 alin. (2) lit. a), c) Cod penal - 3 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei, pe o perioadă de probațiune de 1 an.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că în perioada anilor 2016 până la 15 iunie 2017, Baraboi D. și Gabura V., acționând împreună, prin înțelegere prealabilă și de comun acord, urmărind scopul de a obține profit, au îndemnat și au înlesnit practicarea prostituției de către alte persoane, precum și au tras foloase de pe urma practicării prostituției de către alte persoane, organizând prestarea online a serviciilor sexuale contra plată de către ultimele.

Astfel, în vederea realizării intențiilor sale criminale, urmărind scopul îndemnării și înlesnirii practicării prostituției de către alte persoane, precum și tragerii de foloase de pe urma practicării acestei activități, aflându-se în mun. Xxxxx, le-au îndemnat pe Xxxxx, Xxxxx, Xxxxx, Xxxxx, precum și alte domnișoare neidentificate la moment de către organul de urmărire penală, să presteze servicii sexuale contra plată în regim online.

În continuare, obținând de la Xxxxx, Xxxxx, Xxxxx, Xxxxx, precum și de la alte domnișoare neidentificate la moment de către organul de urmărire penală, consimțământul de a practica activitatea menționată, Baraboi D. și Gabura V. au solicitat și au primit de la primele buletinele de identitate pe numele lor, precum și le-au fotografiat, după care le au înregistrat ca utilizatori ai site-ului xxxxx.

Pentru organizarea prestării serviciilor sexuale sus indicate, în scopul satisfacerii dorințelor sexuale ale beneficiarelor prin spectacole pornografice, Baraboi D. și Gabura V., le-au dotat cu laptopuri, camere web, jucării sexuale care au fost procurate de către ultimii, concomitent închiriind și punând la dispoziția lui Xxxxx, Xxxxx, Xxxxx, Xxxxx, precum și altor domnișoare neidentificate la moment de către organul de urmărire penală, imobilele situate în mun. Xxxxx din str. Xxxxx ap. xx; str. Xxxxx; bd. Xxxxx ap. xx; str. Xxxxx ap. xx; str. Xxxxx ap. xx.

În scopul tragerii de foloase de pe urma practicării activității de către Xxxxx, Xxxxx, Xxxxx, Xxxxx, precum și de la alte domnișoare neidentificate la moment de către organul de urmărire penală, Baraboi D. și-a perfectat cartelă bancară "Payoner", pe care se acumulau sumele de bani transferate de clienți pentru serviciile de prostituție prestate de către primele, din care le achitau 50% din venitul obținut în urma practicării prostituției prestate până la data de 15 iunie 2017, când acțiunile infracționale ale inculpaților au fost curmate de către colaboratorii CCTP al IN al MAI în cadrul percheziției efectuate în ap. xx din str. Xxxxx, mun. Xxxxx.

De către instanța de judecată faptele lui Baraboi D. și Gabura V. au fost încadrate în drept, în baza art. 220 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal, *îndemnul și înlesnirea practicării prostituției cu tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană, acțiuni săvârșite de două persoane, asupra mai multor persoane.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Briceac A. în numele inculpaților, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile acestora să fie reîncadrate în prevederile art. 90 Cod contravențional.

În motivarea apelului a invocat că:

- acțiunile inculpaților nu întrunesc latura subiectivă a infracțiunii prevăzută de art. 220 Cod penal;

- sentința este neîntemeiată și bazată pe presupuneri, astfel inculpații au fost condamnați pentru o faptă care nu au săvârșit-o;
- concluziile privind vinovăția inculpaților au fost bazate pe răspunsul parvenit de la Agenția de Stat pentru Protecția Moralității, prin urmare a fost încălcat art. 7 CEDO;
- instanța de judecată nu a dat apreciere probelor prezentate de către partea apărării, adică doctrinei ce se referă anume la interpretarea noțiunii de prostituție și aplicarea art. 220 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018, apelul declarat a fost respins, cu menținerea sentinței.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că prima instanță just a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, iar probele acumulate au fost corect apreciate, ținându-se cont de prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Instanța de apel a constatat că vinovăția inculpaților de comiterea infracțiunii imputate de către organul de urmărire penală se confirmă prin declarațiile martorilor Xxxxx, Xxxxx, Xxxxx, Xxxxx, cât și materialele cauzei și anume: procesele-verbale de confruntare dintre martori și inculpați (f.d. 1-3, 4-6, 7-9, 10-12 v. 2); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 22 iulie 2003 (f.d. 47 v. 1); procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice (f.d. 111-114 v. 1); procesele-verbale de percheziție din 15 iulie 2017 (f.d. 23-24, 33-34 v. 2); procesele-verbale de examinare a obiectelor din data de 10 iulie 2017, 13 iulie 2017 și 14 iulie 2017 (f.d. 37-39, 40-41, 44-46, 47-51, 52-54, 57-60, 63-88 v. 2).

Instanța de apel a statuat în urma analizei ansamblului de probe administrate, cercetate și verificate în modul stabilit, că argumentele apărării precum că acțiunile inculpaților urmează a fi recalificate în prevederile art. 90 Cod contravențional, sunt neîntemeiate.

Astfel, instanța de apel a reținut, pericolul prostituției pentru societate constă în dereglarea morală a unei anumite părți a societății, adică a celor care practică această meserie și a celor care beneficiază de serviciile prostituatelor, ceea ce influențează negativ asupra altor sfere ale moralității existente în societate. Prin urmare, noțiunea de practicare a prostituției, reiese că prostituția reprezintă un gen de activitate care se manifestă prin întreținerea sistematică a relațiilor sexuale dezordonate în scopul obținerii unui câștig material. În continuare, din literatura de specialitate referitoare la semnele laturii obiective a prostituției, instanța de apel a considerat, că latura obiectivă a practicării prostituției se realizează prin acțiunea de practicare a raportului sexual în scopul procurării de foloase materiale, semnele obligatorii ale laturii fiind: stabilitatea întreținerii raporturilor sexuale și întreținerea raporturilor sexuale cu diferite persoane.

Așadar, instanța de apel a stabilit, că practica judiciară face o delimitare între raportul sexual și alte acte sexuale, la care sunt atribuite homosexualismul, lesbianismul și actele de perversiune sexuală.

Instanța de apel, a concluzionat, că acțiunea de întreținere a actului sexual cu persoana de același sex sau actul de perversiune sexuală practicat, în scopul acumulării foloaselor materiale, ca și în cazul întreținerii raportului sexual normal în

scopul procurării foloaselor materiale, aduce la atingerea valorilor sociale care constituie obiectul ilicit de practicare a prostituției.

În acest context, instanța de apel a conchis, că îndemnul sau înlesnirea practicării de către alte persoane a unor acte sexuale perverse, care sunt îndreptate spre satisfacerea poftelor sexuale a pasiunii sexuale altuia, precum și tragerea de foloase de pe urma practicării acestora se încadrează în elementele infracțiunii prevăzute de art. 220 Cod penal.

Totodată, instanța de apel a concretizat, că Agenția de Stat pentru Protecția Moralității, este instituția abilitată în domeniu care a concluzionat, că acțiunile de expunere a părților intime ale corpului și stimularea acestora, inclusiv cu jucării sexuale, efectuate în cadrul show-urilor live prin intermediul camerelor web și chat-urilor este de facto o activitate ilegală, care poate fi calificată ca acordarea serviciilor intime contra plată.

Astfel, instanța de apel a reținut, că la aprecierea categoriei și măsurii de pedeapsă, în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75, Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală, prima instanță a ținut cont de gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunii comise, de persoanele vinovate, de circumstanțele cauzei ce atenuază sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovatului, pedeapsa inculpatului fiind stabilită în limitele sancțiunii prevăzute de art. 220 Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Briceac A. în numele inculpaților, care solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile acestora să fie reîncadrate în prevederile art. 90 Cod contravențional.

În motivarea recursului invocă argumente identice cu cele invocate în apel.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 9) și 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acesteia, deoarece recurentul potrivit art. 430 Cod de procedură penală este obligat să-și motiveze cerințele înaintate, indicând temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauză, care este eroarea de drept comisă de instanță ce duce la casarea hotărârii. Astfel, din textul recursului se constată, că recurentul nu a indicat nici un argument în susținerea poziției sale.

8. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, din următoarele considerente:

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să îl admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Din conținutul recursului declarat, Colegiul penal lărgit reține, că recurentul invocă critici asupra faptului, că instanța de apel nu a verificat cumulul de probe, ce au stat la baza condamnării inculpaților pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal, adică *îndemnul și înlesnirea practicării prostituției cu tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană, acțiuni săvârșite de două persoane, asupra mai multor persoane, apreciindu-le superficial și fără a ține cont de prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală.*

Așadar, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, ce au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, în același timp, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din dispozițiile art. 414 Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Prin urmare, Colegiul menționează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor care l-au declarat.

Ca supoziție a celor supra enunțate sunt îndrumătoare și prevederile pct. 14.7 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12 decembrie 2005 *Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*, unde se menționează că în sensul cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de către inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele au fost corect apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual, penal ori civil au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Relevant este de specificat în acest context că, hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Elocvent în acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, din care s-a reținut și considerentul că motivarea unei hotărâri judecătorești este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, ce nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale.

Deci, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urma să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze niște concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția inculpaților și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către aceștia.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecății instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Astfel, verificând asupra principiului respectării normelor de drept menționate, Colegiul constată că, potrivit rechizitoriului inculpații au fost trimiși în judecată fiind învinuiți de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal.

Prima instanță, prin sentința adoptată examinând cauza în procedura art. 364¹ Cod de procedură penală, i-a recunoscut vina și i-a condamnat pe inculpații, Baraboi D. și Gabura V., stabilindu-le pedeapsă, potrivit sancțiunii prevăzute a normei imputate.

Apărătorul inculpaților, nefiind de acord cu hotărârea adoptată a contestat-o în ordine de apel, criticând-o în bună parte prin prisma faptului că nu are suport probator, invocând totodată că probele administrate de către organul de urmărire penală și cercetate în prima instanță nu confirmă învinuirea înaintată, iar în acțiunile lui Baraboi D. și Gabura V., lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal, respectiv aceste chestiuni constituind fondul apelului și asupra cărora instanța de al doilea grad de jurisdicție urma să se expună.

În conformitate cu art. 414 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Deci, în situația în care partea apărării în apelul declarat și-a expus dezacordul cu probele administrate la caz, ca fiind lipsite de o forță convingătoare ce ar sta la baza condamnării inculpaților, instanța de al doilea grad de jurisdicție la judecarea apelului urma să pună în discuție chestiunea privind începerea unei noi etape a ședinței de judecată și anume cercetarea judecătorească. Astfel, instanța de apel este instanță abilitată să judece fondul cauzei, prin urmare judecând apelul, în care partea apărării a invocat noi circumstanțe, prezentând înscrisuri doctrinale și manifestându-și dezacordul cu calificarea infracțiunii în baza art. 220 Cod penal, urma prin încheiere să reia cercetarea judecătorească în procedură generală unde urmau a fi cercetate

suplimentar probele administrate de prima instanță, cu citirea lor în ședința de judecată și consemnarea acestora în procesul-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel, precum și să admită noi probe prezentate de către participanții la proces, or părțile au dreptul să prezinte probe, iar dacă instanța decide asupra inadmisibilității sau admisibilității acestora urmează să efectueze în acest sens o apreciere conducându-se în strictețe de legea penală.

Totodată, instanța de apel, nu a determinat și constatat dacă semnele faptei prejudiciabile săvârșite, invocate în rechizitoriu, inclusiv: "prestarea utilizatorilor site-ului, (Cams.com) serviciilor sexuale on-line contra plată, manifestate prin demonstrarea și excitarea propriilor organe genitale în fața camerei-web, satisfăcând dorințele sexuale ale beneficiarilor prin spectacole pornografice", se încadrează în semnele componenței infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal, *îndemnul și înlesnirea practicării prostituției cu tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană, acțiuni săvârșite de două persoane, asupra mai multor persoane, dacă fapta nu întrunește elementele traficului de ființe umane, săvârșită asupra mai multor persoane, sau semnele constitutive ale contravenției indicate în art. 90 Cod contravențional - producerea, comercializarea, difuzarea sau păstrarea produselor pornografice pentru a fi comercializate ori difuzate.*

Învederând cele menționate mai sus, Colegiul penal lărgit consideră, că în speța dată instanța de apel a adoptat o soluție prematură, deoarece nu a cercetat în deplină măsură cumulum de probe în ansamblu, așa cum este prevăzut în norma art. 414 Cod de procedură penală.

În acest context, Colegiul menționând prevederile art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, și invocând doctrina juridică națională, remarcă faptul că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor strânse, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complet și obiectiv.

Termenul „convingere intimă” exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta. Judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. La aprecierea probelor nu pot fi date anumite indicații referitor la valoarea probantă a unei sau altei probe.

Aceasta determină una din regulile esențiale ale aprecierii probelor - nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența și utilitatea acestora. De menționat că proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată. Toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punctul de vedere al coroborării lor.

Din considerentele expuse, Colegiul penal statuează că decizia instanței de apel în cauza dată, **este afectată de erori de procedură în partea ce ține de verificarea declarațiilor și probelor materiale examinate în prima instanță, respectiv nu a fost efectuat corespunzător un control în fapt al apelului declarat**, ce ar putea avea și consecințe de drept, ceea ce este incident cazului de casare semnalat în speță și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar erorile admise de către instanța de apel nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale-penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

În asemenea condiții, Colegiul penal lărgit conchide de a admite recursul ordinar declarat la caz, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată total cu remiterea cauzei în aceeași instanță de apel pentru rejudecare, în alt complet de judecători, pentru adoptarea unei soluții corecte.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, ce prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel declarată; să verifice și să aprecieze profund probele prezentate instanței în susținerea învinuirii inculpaților, precum și în susținerea nevinovăției acestora, în strictă conformitate cu cerințele legii, inclusiv cele prevăzute la art. 414 Cod de procedură penală; să le dea apreciere convenită în ansamblu, cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate în ce privește vinovăția sau nevinovăția inculpaților; să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să țină cont de decizia Curții Constituționale nr. 36 din 19 aprilie 2018, de inadmisibilitate a sesizărilor nr. 173g/2017 și nr. 37g/2018 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 220 din Codul penal și a articolului 89 din Codul contravențional (proxenetismul și practicarea prostituției), să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, probatoriul și de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către avocatul, Briceac Andrei, în numele inculpaților, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018, în cauza penală privindu-i pe **Baraboi Dumitru Xxxxx** și **Gabura Valeria Xxxxx** și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la data de 01 august 2018.

Președinte	Gordilă Nicolae
Judecător	Covalenco Elena
Judecător	Diaconu Iurie
Judecător	Catan Liliana
Judecător	Guzun Ion